

Text llegit el dia de l'enterrament de Lluís Casassas i Simó al cementiri de Collserola

Fèlix MARTÍ

Amigues i amics,

En aquesta hora, quan seria fàcil que ens deixéssim emportar per sentiments de dolor, de ràbia o de desesperança, convidem-nos a ser sensibles a les dimensions meravelloses de la nostra experiència humana.

Habitem en el temps però potser no som presoners del temps. Cadascú de nosaltres i les successives generacions som baules o anelles d'una cadena molt llarga que ens fa hereus del passat i generadors de futur. El temps present ens fa degustar la qualitat de la vida però no empresona les nostres passions més fondes, les nostres aspiracions més ambiciosos, els nostres combats més nobles.

Celebrem, com pertoca, la vida i la força de la nostra raó. La raó humana és una espurna prodigiosa que ens permet descobrir les secretes estructures del cosmos, observar amb lucidesa les contradiccions i les bogeries de la realitat, i viure conscients entre l'angoixa i la complaença. Tant les raons filosòfiques com les raons científiques ens alliberen del temps i ens donen accés a espais sense límits.

Celebrem, com pertoca, la vida i la força del nostre desig. El desig humà revela una energia fabulosa que ens fa actius, il·lusionats i disposats a combatre en condicions favorables o en condicions adverses. El desig fa esclatar la festa de la sexualitat, la passió que caracteritza una vida professional competent, la generositat per dedicar-se a la política i a les responsabilitats públiques. La desmesura del desig ens allibera del temps.

Celebrem, com pertoca, la vida i la força de la nostra creativitat. Sospitem que som

lliures i assagem d'esdevenir-ne. Interpretem la nostra solitud en clau d'originalitat i de vocació creadora. Per això cadascú de nosaltres contribueix irreversiblement a la creació del món. Amb la nostra veu i les nostres paraules. Amb gestos propis. Amb l'establiment de lligams invisibles amb les persones i els paisatges. Tot el que hem creat pertany per sempre a la vida.

Celebrem, com pertoca, la vida i la força del nostre bon humor. També el podem anomenar el nostre sentit crític. Les persones mantenim una enigmàtica distància amb el nostre entorn i amb nosaltres mateixos. Sabem donar la volta a qualsevol realitat com si tinguéssim accés a una perspectiva que relativitza totes les convencions establertes: els mites, les ideologies i els poders. I ens burlem dels ídols, dels altres i de nosaltres mateixos. El bon humor és una porta d'emergència de la clausura del temps.

Celebrem, com pertoca, la vida i la força del nostre amor. La parella, l'amor als fills i als amics, l'estimació a la ciutat, al país i a la família humana sencera revelen la més paradoxal, màgica i joiosa activitat de cadascun de nosaltres. Quan estimem transgredim els límits aparents de la realitat i el temps. L'univers s'alimenta secretament de la nostra passió amorosa. Quan estimem, accedim, secretament, al cor jove i immortal de la vida.

Sense dissimular el dolor de l'hora present siguem sensibles, sobretot, a les ofertes de la vida, a la seva consistència amagada i a la seva crida constant. Establim complicitats de vida amb nosaltres mateixos i amb els altres. Esperem i provoquem els nous adveniments de vida. Som només anelles però pertanyem a l'esplèndida cadena de la vida.